

В гонитві за багатством, за чільним місцем в ієрархії масонської ложі чинна прем'єрка знищує не тільки гоїв, а й своїх одноплемінників - жидів.

Суд над головою Управління військового бюджету Міністерства оборони Росії Георгієм Олейніком на початку 2000-х преса назвала «найбільшою в історії країни справою про корупцію». Головна військова прокуратура Росії домоглася свого: генерала запроторили за ґрати на три роки, позбавивши всіх звань і нагород. Але ж головного винуватця треба було шукати не в Москві, а в Києві. Саме «Єдиними енергетичними системами України» Юлії Тимошенко була розроблена схема, в результаті якої зникли 323 млн доларів. Про це та багато іншого Георгій Олейнік розповів кореспонденту "Известий в Україне" Марині Малишевій (Київ-Москва).

Зараз Георгій Семенович на волі. За рішенням суду його випустили достроково. Тепер він намагається добитися відновлення у званні і повернення державних нагород. За всієї справедливості його вимог, зробити це буде зовсім не просто.

З Георгієм Семеновичем ми зустрілися в Москві. Він виявився усміхненою і ввічливою людиною, не втратив військової виправки. Правда, генерал неохоче погодився на інтерв'ю. Зрозуміти його можна: він з болем згадує події, в результаті яких було зламано його життя.

Георгій Семенович, яким чином з'явилася на світ російсько-українська угода, яка потім отримала таку скандальну популярність?

У 1996 році Міністерство оборони Росії опинилося у вкрай складній фінансовій ситуації. Живих грошей в казні не було. Ми отримували фінансування в межах всього 10-12% від наявної потреби. В армії місяцями не виплачували зарплату, роками простоювали будівництва, офіцери не отримували житло, потрібен був ремонт казарм.

У той же час в Україні перед «Газпромом» зібрався величезний борг за газ. І одного разу прем'єр-міністр Павло Лазаренко запропонував уряду Росії підписати угоду, за якою в рахунок боргу корпорація «Єдині енергетичні системи України» повинна була поставити Міністерству оборони Росії будівельні матеріали на суму 450 мільйонів доларів.

Причому Павло Лазаренко настійно рекомендував, щоб розробкою схеми та врегулюванням заборгованості займалася корпорація ЄЕСУ, яку тоді очолювала Юлія Тимошенко.

А наскільки значною була на той момент для Міністерства оборони ця сума?

На той момент ця сума складала близько 30% усього бюджету міністерства оборони на будівельні цілі. Ми, зрозуміло, захопилися за цю ідею.

Ви пам'ятаєте схему Юлії Тимошенко, яка і лягла в основу угоди?

Звичайно. Газпром погашав борги перед російським бюджетом. Уряд Росії виділяв цю суму Міністерству оборони, яке, у свою чергу, платило ПФК ЄЕСУ за будівельні матеріали. Таким чином, ЄЕСУ отримували необхідну суму, щоб погасити борги Газпрому.

Нас ця угода в умовах дефіциту фінансування дуже влаштовувала. Але, на превеликий мій жаль, вона обернулася чистої аферою, в результаті якої я і опинився за ґратами.

Якою була особисто ваша роль, і роль вашого управління, в даній угоді?

Питанням постачання будматеріалів до Росії займалося Центральне управління матеріальних ресурсів і зовнішньоекономічних зв'язків Міноборони Росії (ЦУМР). А на Головне управління військового бюджету, який я очолював, лягало завдання контролювати, щоб ціни на поставлені будматеріали не були вищими від ринкових російських.

Реалізація угоди стала пробуксовувати в перші ж місяці. Чим ви це поясните?

Справді, не все пішло гладко. Як правило, ціни на будматеріали Юлія Тимошенко суттєво завищувала. Часом вона надсилала специфікації, у яких вартість продукції була на 20, 100, і навіть як-то на 400 відсотків вище ринкових. Звичайно ж, за таких умов, угода втрачала будь-який сенс.

Можливо, вона просто таким чином захищала інтереси українського товаровиробника?

Не знаю, чиї інтереси вона захищала. Надалі з'ясується, коли генеральна прокуратура порушить стосовно неї кримінальну справу, що в українських виробників будматеріали навпаки закуповувалися на 3-5% нижче відпускних. Так що з обманом зіткнулися обидві сторони.

Більш того, ЦУМР, який, здавалося б, був зацікавлений у справедливих цінах українських будматеріалів, підписував практично всі пропозиції Тимошенко. Ми ж, виявляючи завищення цін, відправляли специфікації на доопрацювання. У підсумку ця тяганина розтягувалася на місяці.

Як ви думаєте, чому ЦУМР йшов на повідку ЄЕСУ і Тимошенко?

Я можу пояснити це добрими відносинами з Тимошенко. Військова прокуратура потім цим займалася і точніше буде послухати їх оцінку.

Георгій Семенович, в результаті, зобов'язання ЄЕСУ були виконані?

Ні, українська сторона так і не виконала своїх зобов'язань. За весь час Юлія Тимошенко

поставила нам матеріалів всього на 132 мільйони доларів. Тим часом я особисто підписував платіжні документи про перерахування 27 грудня 1996 року 250 мільйонів, а 14 березня 1997 року - 200 мільйонів доларів.

Ви робили якісь заходи, щоб відновити поставки?

Зрозуміло, ми не могли мовчати. Ми били на сполох - як оце, чому ЄЕСУ не виконує своїх зобов'язань? Чому будівельні матеріали на суму понад 300 мільйонів з підписаною угодою не надходять? Ми гостро потребували будматеріали, і до того ж нас непокоїла доля наших грошей.

Ми неодноразово зверталися до міністра оборони Ігоря Родіонова. Він слав обурені листи своєму колезі в Україні, керівництву ЄЕСУ. Була і зустріч з Юлією Тимошенко. Але наші вимоги просто ігнорувалися. Ніяких письмових гарантій нам не давали. З чого можна зробити висновок, що Тимошенко і не збиралася виконувати свої зобов'язання. Мабуть відчувала за собою підтримку прем'єра Павла Лазаренка.

У такому випадку уточніть, чому ж ви два рази перераховували гроші, хоча навіть за першим траншем зобов'язання української сторони були погашені не повністю?

А я не міг діяти інакше. Особливо підкреслю: це були цільові кошти. Я не мав права відправляти їх на будь-які інші цілі. Приходили повідомлення з Мінфіну, в яких зазначалося, що суми направляються для перерахування їх ПФК ЄЕСУ, не дивлячись на те, що були пробуксовки з поставками. Реакція міністерства фінансів була одна: ви виконуйте свої функції, а ми розберемося.

Щодо вас в 2000 році було порушено кримінальну справу. Вас зробили крайнім?

Я довго не міг у це повірити. Навіть коли прокуратура почала розслідування. Я ж людина військова, 40 років служив у війську, апаратних інтриг не знав. Для мене рішення уряду було законом. Та й задум був не поганий, якщо б його здійснювали по-чесному. Ми б отримали будівельні матеріали для підготовки до зими, ЄЕСУ погасило борги перед Газпромом, українські виробники отримували ринок збуту ... Всі б були у вигазі, але ЄЕСУ стало саботувати цю угоду.

Сьогодні, через роки, мені ясно, що вся ця угода була ширмою для добре прорахованої фінансової махінації. Саме тому ні голова ЄЕСУ, ні представники цієї компанії палець об палець не вдарили, щоб втрутитися в судовий процес і припинити моє кримінальне переслідування.

Та що говорити: якби ЄЕСУ - була чесною компанією, я б не сів у в'язницю.

Чому ж кримінальну справу порушили саме щодо вас?

За формальною ознакою. Мій підпис стояв на документах з перерахування коштів. У завдання слідства явно не входило розбиратися з тими, хто стояв за всією цією угодою. І

ще. Мої гонителі прекрасно розуміли, що на волі я представляв для них загрозу, а сидячи у в'язниці, мені боротися за правду, як ви розумієте, практично неможливо.

А як мені дали 3 роки і прямо в залі суду взяли під варту. На очах всієї країни, перед телекамерами, на мене наділи наручники і відправили в ізолятор. Це було абсолютно протизаконно, тому що я мав право на амністію, як генерал-орденоносець.

Але Президія Верховного суду вас виправдала?

Так, реабілітувала через кілька місяців. І я думаю, що Головна військова прокуратура була готова до такого результату подій. Тому швидко сфабрикував друга справа. Знаючи, що я маю право на амністію як орденносець, суд своїм другим вироків позбавив мене всіх звань і нагород. Після другої справи в камеру я вже йшов як звичайний злочинець.

У в'язниці я провів дві третини терміну. Звільнили мене умовно-достроково. Коли Московський обласний суд розглядав моя справа, представники прокуратури були проти мого дострокового звільнення. Але суддя Кузнєцова пам'ятаю, вивчивши всю ситуацію, навіть у серцях сказала «Так за такий фальсифікація їх самих треба садити».

Я знаю, що коли вас заарештували, ви пережили ще одну трагедію-у вас помер батько. До речі, наш земляк ...

Так, він фронтовик, інвалід війни, все життя прожив у Хмельницькій області, в селі Лісова Волиця Красилівського району. Йому йшов тоді 86-й рік.

Мій арешт і його смерть прямо пов'язані. Коли в мене почалися неприємності, він регулярно дивився новини по телевізору і був у курсі всіх моїх перипетій. І коли він побачив епізод, як на мене надівають наручники і відводять із залу суду, його серце не витримало - інсульт. Я дізнався про його смерть лише через півроку - дружина не хотіла говорити, знаючи, яким ударом для мене стане ця звістка. Як тільки я звільнився, я з'їздив до себе на батьківщину, сховався на могилу батька. Тепер відвідую її кожен рік, у день Перемоги.

Георгій Семенович, Юлія Тимошенко зіграла у вашій долі трагічну роль. Якщо б ви сьогодні зустрілися з нею, що б ви їй сказали?

Що я можу їй сказати? Будь-який бізнес вимагає відповідальності і виконання взятих на себе зобов'язань. А політика - це куди більш серйозна справа. Адже ти несеш відповідальність не за одну фірму, а за весь народ. Втім, думаю, мої моралізаторства їй абсолютно нецікаві. Вона може бути навіть забула ті свої зобов'язання і зараз роздає вже інші обіцянки.

Ви б їй зараз повірили?

А ви як думаете?

